

PRAEGU

esimene osa

TA MÄLETAB SEDA hommikut.

Kohtusaalist väljuvaid samme, esimest karistust.

Viieteistaastane poisike, kes teel noortevanglasse pöördus ringi ja nägi läbi trellide üht neljakümne kahe aastast meest istumas täiskasvanute vangikongis range režiiimiga vanglas.

Iseennast. Kogu see aeg. Kaos, armastus, surm ja täiesti tõelised lapsed. Ta oli rännanud ringis ja jõudnud tagasi alguspunkti.

Hoolimata sellest, et ta oli kõik maha matnud. Mineviku juba ammu maha jätnud.

Ta oli ju selle asemele rajanud teistsuguse argipäeva, õppinud selles elama. Polnud Rootsi politseilt isegi rohkem sisseimbumistöid vastu võtnud, et saada kaifi, adrenaliini ja tunnet, et kõik polnud ette määratud. Ta oli elanud tavalises majas tavalises linnajaos tavalises perekonnas. Elanud ja töötanud ausalt. Päeval emmanud tugevasti Zofiat ning õhtul sosistanud „Head ööd!“ ja musitanud kahe fantastilise poja ja väikse, maailma kõige särasilmsema tütre pehmeid põski.

Piet Hoffmann oli tüssanud kõiki.

Piet Hoffmann oli tüssanud isegi Piet Hoffmanni.

Nad soovisid kogu hingest seda uskuda, uskuda muutusesse.

Ta oli löönud uue elu nimel käed kõigiga, kuid oli unustanud lüüa kätt iseendaga, polnud kunagi muutunud päriselt iseenda jaoks. Ta oli unustanud, et kui sa ei suuda enam hingata õhku enda ümber ja millelgi pole enam mõtet, siis pole sind olemas.

See oli ilmselt põhjus, miks ta oli viimast korda nõustunud Ewert Grensi ja politsei nimel sisse imbuma – naasma ajutiselt vanasse maailma, tungima organiseeritud narkokaubandusse, et jälitada mõrvarit. Hakata mänguriks ja astuda vanade kontaktide abil narkootikumide riiki. Ja seda ta tegi. Tegi hästi. Smugeldas ja müüs narkootikume, samal ajal kui tema uurimistöö paljastas organiseeritud võrgustiku.

Kuid ajapikku oli ta hakanud tundma ka midagi hoopis teistsugust. Taaskord tundma.

Joovastust, kaifi, mida sai vaid kuritegevusest.

Ta oli selle järele igatsenud. Ilma et oleks ise sellest aru saanud. Kõike seda, mis kord oli olnud kogu tema reaalsus, kus võimu kontrollis vägivald, väljajätusest sai ühtekuuluvus. See oli ju nii hea tunne. Liiga hea. Ta läks üle piiri, talle meenus, kes ta oli kord olnud, ja ta armastas seda.

Sest see oli tema. See oli *samuti* tema.

Ta polnud aru saanud, et ei elanud enam igapäevaelus. Ta oli aus ja püsis kodus, oli igatepidi perekonna liige, nagu suutis olla, ja samas polnud ta seda üldse. Eemalolevalt kohalolev.

Ta vajas pekslevat südant ja higist leemetavat nahka.

Ta vajas lainet, mis liiguks maalt mere poole, mitte vastupidi, põrkab kõige vastu ja kestab, kestab.

Ta vajas seda nii väga, et võttis sel korral vastu isegi pakkumise, mis oli keelatud: imbus sisse ilma politsei tavapärase garantiita, et tema nimi haihtub võluvael, kui ta peaks olema saamatu ja kinni võetakse. Nii et kui ta lõpuks sattus jälitusfotodele hoopis teise politseijuurdlusega seoses, oli ta Stockholmi narkokaubanduses suur tegija. Sel korral ilma kaitsevõrguta süüdistuse eest.

Kümme aastat vanglakaristust.

Ringkonnakohtu otsus oli tõene, kohtuprotsessil tema vastu esitatud tõendid ümberlökkamatud.

Lukustatud okastraadi ja betoonmüüri taha, kus jagus järelemõtlemiseks piisavalt aega, oli ta liiga hilja mõistnud. See polnud nii. See polnud enam tema. Kõik oli palju lihtsam – ta tahtis lihtsalt näha oma lapsi üles kasvamas.

Tahtis koju.

Üks aasta ära kantud, üheksa veel jäänud.

Kõik hommikud olid ühesugused. Ärkvel ammu enne äratust, loputas ta nägu kraanikausi kohal: vaadata endale peeglis otsa

ja kuulata Hugo küsimusi. *Kes sa oled, issi?* Tema vanim poeg, kes seisis otse ta selja taga ja üritas temast läbi näha, ent polnud kunagi seal, kui Piet ümber pöördus. *Kuuled, halloo? Issi?* Kongis oli vaid hää, õrn ja tugev, väike ja suur samal ajal. *Kes sa, issi, päriselt oled?*

Seejärel ajas ta endal alati habeme ära, loputas nägu jääkülma veega veel, veel ja veel. Mingi kinnisidee. Peab hommikusöögiks värske olema. Keeldus olemast üks neist, kes haisesid higi, jobi ja amfetamiini järele ning istusid seal väsinult, närisid magusat saia ja jõid maailma kõige lahjemat kohvilurri.

Kui kriminaalhooldus oli analüüsinud tema põgenemise tõenäosust, ohtlikkuseastet ja kuritegelikke sidemeid, oli ta viidud Kronobergi arestimajast vangimajja. Aspsåsi, Rootsi kõige karmima korranga vanglasse. Ta oli juba siis jõudnud otsusele, et on esimesest päevast alates Piet Hoffmann. Et liigub ilma vaimse kaitsevestita läbi vanglavärvate ja koridoride, kus on reas lukustatud kongiüksed, astub sisse avatud meelega, mida iganes see siis ka oli. Sama tundega nagu enne esimest karistust, *olgu, nüüd on siis asjad nii, nüüd olen ma siin*, aga hoopis teistsuguse igatsusega. Ta oli tookord olnud viieteistaastane ega mõelnud kunagi oma perekonna, isa või ema peale. Ta mõtles, mida semud just praegu teevad. Kas murravad poodi sisse? Või seifi? Võib-olla logelevad pargis, suitsetavad hašši ja teevad õhtuks plaane? Praegu, pool elu hiljem, ei suudaks ta siin naril istuda ja isegi üht hingetõmmet teha, ilma et teeks seda samal ajal Zofia, Hugo, Rasmuse, Luizaga – hingata neid sisse ja seejärel hoida endas nii kaua, kui suutis.

Sellepärast ei tohtinud nad teda vaatama tulla.

Advokaadid ja politseinikud võisid siia tulla. Aga mitte kunagi neli perekonnaliiget, kes tähendasid tema jaoks kõike.

Ta ei tahtnud nendega kohtuda. Ei tahtnud kohtuda Zofiaga, temaga rääkida, kuulda tema suust.

Et kõik on läbi.

Ta saaks aru. Ei lepiks sellega, kuid saaks aru. Ta oli saanud rohkem võimalusi, kui ta vääris, ning oli need kõik ära raisanud. Kuni Zofia oli esitanud ultimaatum ja ta oli andnud oma sõna.

Kui sa oled jälle vangis, Piet.

Ma annan oma sõna.

Kui sa pead taas põgenema, et näha oma järgmist last üles kasvamas.

Ma annan oma sõna.

Siis jätan ma su maha. Ja kui ma lähen, siis igaveseks.

Ainult üks kord oli ta lubanud perekonnal siia tulla. Kaheksa kuud tagasi. Pikk telefonivestlus lastega oli pannud Hugo nutma ning Piet polnud rohkem põgeneda suutnud. Ta oli taotlenud külustusluba ning üks ilus perekond oli ühel pühapäeval reisinud siia metroo, rongi ja bussiga, ta oli näinud oma kongiaknast, kuidas nad jalutasid lõpp-peatusest, saatnud neid pilguga tänava lõpuni ning üle Aspsäsi vangla ülisuure parkimisplatsi. Kui fantastiliselt särasid tema imelised lapsed, kui nad kõrge võrevärava taga ootasid! Hugo musta värvi pikkade varrukatega T-särgis, Rasmus teksatagis ja väike Luiza valgetes tennistes, mida ta kandis ilmselt esimest korda ning arvas, et näeb nendega eriti kena välja. Nende isa oli seisnud kikivarvul oma kongiakna all, et neid veel vilksamisi näha, ning kujutlenud, kuidas nad istuvad varsti hallis betoonpunkris, kus neil pole midagi muud ühist kui veri, kuidas nad loeksid sekundeid ning vaataksid ujedalt üksteisest üle ja mööda, kuidas häbitunne lämmataks.

Ta ei läinud tookord kohale. Keeldus liikumast, kui kaks valvurit tema kongiukse avasid. Ta jäi seisma aknatrellide juurde ja nägi, kuidas need neli, keda ta armastas, kõndisid tee, bussi ja tagasisõidu poole.

See häbi oli tööpoolest kõik lämmatanud.

Kuni selle pärastlõunani. Kui nad proovisid uuesti.

Nüüd istus ta voodil ja lähenes sentimeetri haaval selle otsale, et mingil moel end siit lahkuma sundida. Seina külge kinnitatud

laual ootas kandik lahustuva kohvi, mahlaklaasi ja keeksiga, mida ta polnud ise küpsetanud. See kummaline rituaal, ta ei saanud sellega lihtsalt hakkama, seista köögis keset inimesi, kes kunagi üleüldse mitte millestki ei hoolinud, kuid äkki muutus külastuseks keeksi küpsetamine üheks ülisuureks protseduuriks. Nagu oleks neil vanglas mõnus elu olnud, nii et nad kutsusid nüüd külalisi enda poole koju kohvile ja koogile.

Selle keeksi autor oli Mulle, kes kandis eluaegset vanglakaristust naaberkongis. Piet oli ükskord lugenud selle mõrva kohta, mille eest Mulle karistust kandis, ja kui keegi üldse kunagi oli eluaegse vanglakaristuse ära teeninud, siis oli see tema. Kuid Mullele ka juhtumisi meeldis tema konginaaber. Osakonnas, mis oli täis gängiliikmeid, ebaedukaid sularahakaubikute röövijaid ning neid, kes ei rääkinud sõnakestki rootsi keelt, oli Piet Hoffmannist saanud nii lähedane sõber, kui selles maailmas võimalik oli. Ja kui just Mulle oli eelmisel õhtul värskelt küpsetatud keeksiga Pieti kongi sisse astunud ning kõval häälel teatanud *sa pead ju kurat võtaks lastele midagi pakkuma*, läksid asjad nii. Mulle, kes samuti oma lähedastega ei kohtunud – keegi ei tahtnud teda enam vaatama tulla, tal oli lõpuks õnnestunud kõik eemale peletada –, oli ise koostisained kokku seganud, koogivormi määrinud, 175 kraadi juures küpsetanud ja keeksi Hoffmanni kongipõrandale pannud.

„Aeg minna.“

Keegi koputas. Üks vangivalvuritest.

„Hoffmann – sul on all külalised.“

„Mida?“

„Sinu perekond on siin.“

„Ei.“

„On küll, nad istuvad ...“

„Ei. Ei! Ma ei võta kedagi vastu.“

Ta higistas. Süda ja kopsud ei jõudnud kokkuleppele, millises järjekorras nad töötama peaksid.

„Ah nii, kas teatame neile? Et sa löid põnnama – järjekordselt?“

„Jah.“

„Sa hakkad seda kahetsema.“

„Kas sa kurat ei kuule, mida ma räägin, sa raisk küll!“

Vangivalvur kohendas oma vormiriietust ja läks minema – ning jõudis vaid paari meetri kaugusele.

„Oota!“

Hoffmann löi kongiukse pärani, kiirustas valvurile järele.

„Ma ju *tahan* neid näha! Lihtsalt et ... vabandust, et ma nii ütlesin.“

Valvur noogutas aeglaselt pead, ta oli hullemaidki asju kuulnud, näinud suuri ja ohtlikke vange enne oma lastega kokkusaamist muutumas väikesteks lasteks.

Piet Hoffmann oli seoses sellega, et talle anti taas külustusõigus, helistanud esimest korda Zofiale, palunud tal rääkida Hugo, Rasmuse ja Luizaga, et kõigest hoolimata polnud kõige parem mõte teda vaatama tulla. Kui Zofia keeldus ja selgitas, et see on laste õigus sõltumata sellest, mida ta ise mehest arvab, oli Piet muutunud õelaks, karjunud, kahtlustanud ja alatult rünnanud – et Zofia ümber mõtleks. Ka see polnud aidanud. Siis oli Piet rääkinud, kuidas asjalood tegelikult olid, kirjeldanud hirmu, mis oli justkui kõige pimedam ruum, kus ta kunagi viibinud oli.

Kõik neli seisid ikkagi all vanglavärvate juures, müüri ja okastraadi ees.

Otsivad pilgud. Kuskil seal sees oli ju isa.

„Hoffmann – kas hakkad juba tulema? Võta kandik, sa kõnnid minu ja Mårtenssoni vahel.“

Piet jõllitas mahlaklaasi, tundis keeksi lõhna.

Võimatu kohtumine.

Selleks polnud võimalik end ette valmistada.

Tema ülesanne oli selgitada. Võib-olla isegi arusaadavaks teha.

Miks just.

Miks ta oli valinud rasked kuriteod ja saanud vanglakaristuse, mis kestis sama kaua, kui tema poegadel kulub täiskasvanuks saamiseks, kodust lahkumiseks ning tema pisitütrel põhikoolis prantsuse keele õppimise alustamiseks.

Kõige rohkem mures oli ta Hugo pärast. See lihtsalt oli nii. Rasmus ja Luiza ei vaadanud elu sellisest vaatepunktist, nad lihtsalt elasid ja neil oli sellegagi tegemist – Piet kadestas neid. Hugo oli kohtunik. Ta polnud ju kunagi oma küsimusele arukat vastust saanud.

Kes sa, issi, päriselt oled?

Hoffmann jättis maha voodiveere ja trellitatud akna – hakkas astuma. Ilma kandikuta. See lihtsalt ei õnnestunud, ta ei suutnud seda kätte võtta, see oli liiga raske.

Valvekaamerad, lukustatud vaheuksed ning üle saja meetri pikkune maa-alune betoontunnel, mis jõudis välja vangaõue alla.

Rändamine läbi tühjade päevade, sisutute tundide.

See elu polnud mõeldud elamiseks.

Ta oli seda kõigile juba esimesel nädalal selgitanud – teil pole midagi, mis mulle huvi pakuks. Ma olen seda varemgi teinud. Nüüd hakkab ma lihtsalt päevi lugema. Ma ei tule mingeid mängu mängima, piljardit, kaarte või sellist jama, nii on lood. Ei taha kuulda mingit *kuuled vä, Hoffmann, kas tead, et Ahmed C-majast müüb spiidi*, kõike seda kuradima vanglamõla. Ma valin hoolikalt, kellega suhtlen, ja neid pole palju.

Ja mida kuradit neil selle peale öelda oleks? Kõik siin tahtsid ju tegelikult sedasama?

Nad istusid juba külastuskongis, kui ta sisse lasti.

Rasmus ja Luiza, kes keset keppimisvoodit üles-alla kiikusid, Hugo oli akna all põrandal kõssi vajunud, Zofia istus toolil ja Piet pingutas, et mitte tema pilku kohata.

Kõik oli täpselt nii, nagu ta oli endale ette kujutanud ja kartnud.

Lühikesed laused. Häbelikud, teeseldud naeratused. Närvilised kehad pidevas liikumises. Üks perekond, kes alles hiljuti oli olnud

enesestmõistetav ja nüüd ei osanud nad enam kuidagi koos tegutseda ilma kaetud kõõgilauata, mis oli kui kilbiks kõigi vahel.

Ta teadis, mida nad olid siia tulles pidanud läbi tegema. Alandused tema, ohtliku kinnipeetava nimel, kellele oli määratud pikaajaline vanglakaristus raske narkokuriteo eest. Zofia pidi valvurite ees lahti riietuma ja ettepoole kummarduma, samal ajal kui kõik kehaavaused läbi otsiti, võõras käsi jalge vahel kontrollimas, et mingeid narkootikume sisse ei toodaks. Ei olnud valuvaigisteid naiste ega ka laste jaoks, kes seisis betoonkoridoris ja ärevusest vanglaseinad täis oksendasid, ning oksendasid veel kord, kui viimane turvakontroll läbi oli.

Sul oli võimalus valida, issi. Ja sa ei valinud meid.

Hugo ei öelnud justkui tardunult põrandal istudes midagi, aga ütles seda siiski.

Lõpuks võttis vastutuse vaikuse murdmise eest Luiza, kes polnud veel isegi mitte nelja-aastane.

„Kuule, issi – kas sa elad nüüd siin?“

Ja Rasmus oli see, kes ajas nad naerma.

„Jah, nüüd oleme issi pool kodus. Tal on ühetoaline korter, Luiza. Nii umbes kolmekümne seitsmenda allüürnikuna.“

Isegi Hugo muigas veidi, kui Rasmus tõmbas käega praksuva, kriuksuva hääle saatel mööda ühekordse lina all olevat kilet, et ulatuda keppimisvoodi peatsis rippuva paberini.

„Võib elada näiteks neljatoalises, kolmetoalises või kahetoalises. Aga meie issil on ühetoaline oma vetsupaberiga.“

Ja Rasmus, kes astus alati oma samme läbi argipäeva murevabalt, oli ilmselt andnud täiesti tõepärase pildi. Luiza jaoks. Tema ei saanud veel ajamõistest aru ja arvaks varsti, et jah, nii on see ju alati olnud, minu issi istub vangis, ta elab seal, see ainus isaversioon, mida ta mäletama hakkaks.

Piet proovis ka paberirulli peale naeratada ja hakkas selgitama, et täna oli niinimetatud peretuba hõivatud, et lihtsalt seepärast pidid

nad kohtuma sellises imelikus ruumis. Kuid katkestas peagi oma jutu – see seletus ei muudaks seda põrgulikku olukorda, millesse ta oli neid kõiki pannud, kuidagemoodi paremaks.

Ainult korra tekkisid pinged. Mitte pereliikmete vahel – häält tõsteti siis, kui valvur, kes kogu külastuse aja oli proovinud nähtamatult konginurgas istuda, katkestas Rasmuse spontaanse kallistuse.

„Sa tead reegleid, Hoffmann.“

„Mu poeg on kaksteist! Mida kuradit sa teed?“

„Ei mingit puudutamist.“

„Kas sul on selline asi nagu süda ka sees?“

„Vangistusseadus. Mina pole seda kirjutanud.“

Rasmus üritas olukorda omamoodi rahustada, tema kallistus oli ju liiast olnud, ja sasis isa juukseid nagu ikka, kui nad koos mürasid. Kuid sellest sai lihtsalt veel üks keelatud puudutus.

„Ma seletasin täpselt, millised on reeglid.“

„Kuule, ma olen aasta aega korralikult käitunud.“

„Sinu külaskäiku valvatakse, Hoffmann. Põhjusega.“

„Ja ma pole narkomaan.“

„Kui see kokkusaamine hästi läheb, siis tuleb sul veel mõni järelevalvega külastus – aga seejärel võib-olla saad edaspidi valveta kohtuda.“

„Ja selle jama, mille ma korraldasin, korraldasin ma üksinda. Mul pole selja taga mingit kuradima jõuku, kes nõudmisi esitaks. Need siin on *minu* lapsed ja ... ei mingit puudutamist?“

„Veel üks puudutus, ja ma katkestan kokkusaamise.“

Nüüd Piet Hoffmann ründas – või oleks pidanud ründama. Kui mitte Zofia poleks vahele tulnud ja palunud tal kuradi päralt maha rahuneda. Zofia seletas nii rahulikult kui suutis, et Piet oli olnud enne kokkusaamist pinges ja murelik – ning reageeris sellepärast just nagu keegi, kes oli pinges ja murelik, ning et sellest pole ju nii kuradima raske aru saada.

Tüli ei puhkenud. Ka mingeid puudutusi enam ei toimunud. Tegelikult ei juhtunudki enam midagi. Perekohtumine lõppes aegamööda iseenesest ja nad ei rääkinudki üksteisega enam eriti.

Ometigi olid nad kõik ära öelnud.

Tagasiteel oli vangla jalutusõue all kulgev keldritunnel sama lõputult pikk. Iga samm kajas. Või kajasid hoopis tema mõtted. Need, mis mõlkusid selle viieteistaastase – vaid üks aasta Hugost vanema – ja esimese vangistuse ümber. Selle poisiga tundis Piet harva mingit lähedust, kuid võis iga kell tema kingadesse astuda, mäletades täpselt, kes ta oli ja mida mõtles, kui istus ringkonnakohtu kõval pingil mehe vastas, kellele ta oli jalaga vastu pead löönud ja kes oli osaliselt kuulmise kaotanud. See, mis enam kunagi ei korduks. Tõde, mida ei saanud minema rääkida, kui see vanem meesterahvas talle otsa vaatas – tema sisse nägi.

Piet silmas uut vangi juba eemalt tunneli keskpaigast.

Temavanune mees, kes kõndis kuidagimoodi uhkelt, keegi, kes oli harjunud, et talle kuuletutakse.

Vormis valvurid marssisid tema ees ja taga ning tal oli käes vaid riidest kott – nagu kõigil äsja saabunudel, kes olid riidehoidlas ümber riidetunud ja võtnud välja järgneva aastakümne garderoobi. Oodates kolmanda turvaukse avamist, jõudis Piet Hoffmann talle järele ja kinnipeetavaid lahutasid mõne sekundi jooksul vaid üksikud sammud.

Nad vaatasid teineteist uurivalt nagu ikka.

Kuni uustulnuk võpatas.

„Kuule? Kas see ...?“

Hoffmann ei öelnud midagi.

„Kurat küll – see *oledki* sina!“

Tal polnud aimugi, kes seal tema ees seisis ja küsimusi esitas, peale selle polnud ta uutest sõpradest huvitatud. Mullest, ainsast

jutukaaslasest, piisas täiesti. See tüüp võis olla kes tahes, kuuluda millisesse võrgustikku või jõuku tahes ja sooritada milliseid kuritegusid tahes.

Kui ta tegeleb oma asjadega, tegeleb Piet Hoffmann omadega.

Uus vang viidi läbi G-ga märgistatud ukse, Hoffmann ise liikus edasi sildi poole, mille peal seisis H-täht, osakonda tunneli lõpus. Ja natuke uhke oli ta ometi, sest hoidis endiselt iseendale antud lubadust – nii teistsugune kui viieteistaastane, kes oli olnud idiotot iga kord, kui oli sattunud noortevanglasse või kohtunud uue kinnipeetavaga. Kui keegi hooples, hooples ise lõpuks rohkem. Kui keegi karjus, karjus ise lõpuks kõve-mini. Kes oli täpselt nagu neljakümne kahe aastane otsustanud teiste vangide ees valitseda seda, mida psühholoogid nimetasid madalaks impulsikontrolliks, kuid see ebaõnnestus tal täielikult.

Ta polnud tookord veel ära õppinud, kuidas viha alla neelata, kui lollid teda provotseerisid. Polnud veel piisavalt kaua kinni istunud, piisavalt kaua ilmas elanud. Ennekõike polnud ta veel Zofiat oma embuses hoidnud ja mõistnud, et armastus on olemas, ega olnud veel isaks saanud ja mõistnud, et on veel üht liiki armastus, mis on suurem kui kõik muu.

H-osakonna koridor oli inimtühi, keegi ei märganud, et ta saabus tagasi oma murranguliselt perekohtumiselt. Mõned töötasid lambipakkijatena, et telefonikaarte osta, teised teenisid töökojas kolmkümmend krooni tunnis, ja paar verinoort vangi õppisid klassiruumis kirjutama. Oli kena, et keegi ei tulnud juttu ajama, isegi mitte teretama.

Tema kamber nägi välja selline, nagu see oli temast maha jäänud. Sellest hoolimata oli see kuidagi suurem.

Ruumi oli rohkem.

Närvilisus või ehk ärevus oli vaibunud, kui ta naasis. Ta hingas igaks juhuks sisse, tunnetas. Jah. See oli kadunud. Ja rind

oli täitunud millegi muuga. Huuuuuh. Millegi taolisega. Mingi kummalise rahuga.

Külaskäik oli loomulikult kõike muud kui korda läinud. Ometigi oli see esimene kord. Tema lapsed olid saanud ettekujutuse, teadsid nüüdsest, kus isa oma päevi veedab.

Piet tunnetas veel korra. Ei mingit ärevust enam. Aga mitte ka ainult rahu.

Rõõm.

Just sinna, rinna ja kõhu vahele oli see end peitnud.

Mõne aja pärast läks ta trellitatud akna ja selle alla kinni kruvitud laua juurde. Kandik oli alles. Mahlatassid, kohvitassid ja keeks. Ta tõstis kandiku ettevaatlikult üles, viis naaberkongi, asetaski Mulle lauale.

Järgmine kord. Võib-olla.